

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 marca 2015 r. w sprawie z powództwa T. W. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. o zwolnienie od egzekucji ruchomości w postaci samochodu osobowego F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej 2417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

[wyrok k.167]

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne, w oparciu o które wydał kwestionowany wyrok, a które w całości podziela i przyjmuje za własne Sąd II instancji. W tej sytuacji nie istnieje potrzeba ich powtarzania, bowiem - jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy - w wypadku orzeczenia oddalającego apelację, wydanego na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji, bez uzupełniania postępowania dowodowego, sąd odwoławczy nie musi powtarzać dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych; wystarczy stwierdzenie, że ustalenia sądu pierwszej instancji podziela i przyjmuje za swoje - tak m. in. Sąd Najwyższy w orzeczeniach z dnia 13.12.1935 r., C III 680/34, Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14.02.1938 r., C II 2613/37, Przegląd Sądowy z 1938 r., poz. 380, z dnia 10.11.1998 r., III CKN 792/98, OSNC z 1999 r., nr 4, poz. 83, z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 67/11, nie publ., z dnia 14.02.2013r., II CSK 292/12, Lex 1318346).

[uzasadnienie k.172-176 odwr.]

Powód zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając, że „transakcji nie można uznać za bezskuteczną względem Pozwanej ponieważ nie zachodzą jednocześnie wszystkie przesłanki wymienione w art. 527 k.c.". W konkluzji apelujący wniósł o:

- „ 1. Uchylenie Wyroku
2. Uwzględnienie powództwa.
3. Zasądzenie kosztów postępowania w obu Instancjach.”.

[apelacja k.132-134]

Pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

[odpowiedź na apelację k.193-194]

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zarzuty apelacyjne ograniczają się tylko i wyłącznie do naruszenia art. 527 k.c., albowiem w ocenie skarżącego nie zostały spełnione przesłanki przewidziane w tym przepisie.

W toku postępowania strona pozwana zgłosiła zarzut pauliański w trybie art. 531 § 1 k.c.

Żadna ze stron nie kwestionowała, że pozwanej Spółce przysługuje w stosunku do W. W. – ojca powoda, wierzytelność objęta nakazem zapłaty wydanym w dniu 21 czerwca 2006 r. w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie sygn. akt V GNc 1939/06. Spór między stronami dotyczył sprzedaży samochodu osobowego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przez dłużnika strony pozwanej – W. W. na rzecz swego syna T. W. – powoda w

niniejszym postępowaniu, a ściślej jej skutków w sferze majątkowej dłużnika i jego wypłacalności, a zatem oceny czy czynność została dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli.

Zarówno z zeznań świadka W. W., jak i z zeznań samego powoda wynika, że majątek firmy dłużnika nie pozwala obecnie na zaspokojenie wierzytelności przysługujących stronie pozwanej wobec firmy ojca powoda. Powód wiedział o zadłużeniu swego ojca oraz o toczącym się wcześniej postępowaniu egzekucyjnym z wniosku pozwanej Spółki, które zakończyło się umorzeniem z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Wszelkie pozyskiwane środki finansowe dłużnik przeznaczał na zaspokojenie wierzycieli korzystających z pierwszeństwa zaspokojenia. Z załączonych akt postępowania egzekucyjnego wynika, że pozwana Spółka uzyskiwała zaspokojenie swoich wierzytelności wyłącznie z ruchomości swego dłużnika. Na wniosek wierzyciela egzekucja została zawieszona, gdy okazało się, że samochody będące w posiadaniu dłużnika są przez niego użytkowane na podstawie umów leasingowych, po zakończeniu których dłużnik nabędzie prawo własności tych pojazdów. Sprzedaż przedmiotowego samochodu, przy jednoczesnym braku innych ruchomości oraz nieruchomości stanowiących własność dłużnika, które można by było sprzedać w celu zaspokojenia długu, przyczyniła się do pogłębienia niewypłacalności dłużnika. Nie ma bowiem żadnego innego składnika majątkowego dłużnika, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie.

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał szczegółowej analizy dokonanych ustaleń i ocenił, że zostały spełnione przesłanki z art. 527 k.c. Na poparcie swego stanowiska Sąd I instancji powołał przy tym szeroko stosowne orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 ust. 1-2, § 6 pkt 5 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.).